

Liefde?

Irene Verweij

ISBN 9789402149456

© 2016 'Liefde?' Irene Verweij

www.irene-verweij.nl

www.in-therapie.nl

Redactie: AdJan van Gils

Druk en coverontwerp: Brave New Books

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle personages en gebeurtenissen in 'Liefde' zijn fictief.

DIONE

Langzaam glijden de eerste zonnestralen over de glooiende heuvels. Dauw strijkt zijn glinsterende druppels over het gras, waardoor geheime spinnenwebben zich onthullen. De heuvel waarop haar kleine witgepleisterde huis staat, golft over in andere heuvels, steeds verder door tot aan de helderblauwe zee van de Costa del Sol.

Fris gedoucht staat Dione in de deuropening te genieten van de goudgele zon. Ze laat haar blik gaan over de prachtige tuin vol onstuimig bloeiende bloemen. Cipressen staan groen en majestueus langs het grindpad dat naar het entreehek leidt. Twee hoge palmbomen flankeren de entree naar *Villa de los Sueños*. Haar blik hapert bij de gebogen boom die aan het einde van de tuin staat. In zijn buiging is de boom als een knotwilg langs een smalle Hollandse sloot. Er is weinig fantasie voor nodig om de uitgestrekte polder erachter te zien, het verzakte houten hek, door frisse boterbloemen omringd, en de zwart-witte koeien die even verderop staan te herkauwen.

Dione sluit haar ogen en schudt het beeld van zich af. Toch voorkomt de beweging niet dat een vleug heimwee in de frisse ochtendlucht blijft hangen.

Ze stapt de veranda op en groet met een hoofdknik Boeddha die ernstig op de houten tafel staat. De kaarsstompen die ernaast staan, herinneren haar aan avonden vol vrolijke

gesprekken, gitaarmuziek en gezang. Met een glimlach op haar lippen loopt ze naar de huisjes die op het landgoed staan. Ze checkt voor de laatste keer of de dekens recht liggen en of er genoeg handdoeken aanwezig zijn. Vers geplukte bloemen staan vrolijk op de tafel in het keukentje. Ze laat de luiken open. Het zou vandaag niet zo heet worden, was voorspeld.

Als ze naar haar auto loopt, kijkt ze nog één keer achterom. De serene rust op de heuvel zal er de komende week niet te vinden zijn. Iets in haar voelt tegenzin, terwijl een ander deel verheugd uitkijkt naar de gesprekken, de emoties en gevoelens die vrij spel zullen hebben.

Ze loopt naar het hek. Geschrokken staat ze stil. Het slot is opengeknipt. Alweer.

Haar hartslag schiet omhoog. Gejaagd kijkt ze om zich heen, maar er is niets te zien. Toch voelt ze zijn aanwezigheid sterker dan ooit. Hij kijkt naar haar. Ze weet het zeker. Een rilling schiet door haar heen. Ze opent het hek en probeert zo rustig mogelijk naar de auto te lopen. Haar hand trilt als ze de autosleutel in het slot steekt. Ze rukt de deur open en gaat zitten. Ze steekt twee keer mis met de sleutel alvorens ze de auto kan starten. Als de motor het bekende geluid maakt, haalt ze opgelucht adem. In hoog tempo rijdt ze het landgoed af, het geopende hek achter zich latend.

INGEBORG

'Thijs, waar zijn de paspoorten?' snerpt Ingeborgs stem door de lucht.

'Die had jij toch, schatje?' zegt Thijs in alle onschuld.

'Hè, verdomme, het is ook altijd hetzelfde met jou,' moppert ze, terwijl ze verwoed haar tas doorspit op zoek naar de kleine boekjes.

'Oh, ik geloof dat we door mogen lopen.'

Zonder hem aan te kijken, stopt ze de gevonden paspoorten terug in de zijkant van haar tas. Ze knikt vriendelijk naar de douanier en geeft haar echtgenoot een duw in zijn rug. Dat trage tempo van hem irriteert haar al jaren.

'Waar moeten we naartoe?' vraagt hij, terwijl hij omstandig zijn brillenglazen begint schoon te poetsen met de onderkant van zijn gele T-shirt. Ingeborg slaakt een zucht en pakt hem bij de arm: 'Het meeting point, Thijs, wat dacht je daarvan?'

Ze trekt hem mee, zichzelf ondertussen vervloekend dat ze hen heeft opgegeven voor deze reis. Ze had het in een opwelling gedaan, na een van hun zoveelste ruzies. Ze was zo woedend op hem geweest dat ze hem een keiharde klap in zijn gezicht had gegeven. Hij had haar alleen maar met tranen in zijn ogen lijkbleek aangestaard en dat had haar nog razender gemaakt. Ze had naar boven moeten rennen en heel hard in haar hoofdkussen moeten gillen om erger te voorkomen. Zijn sullige passiviteit maakte haar gek van woede. Het vreemde is dat, toen ze elkaar net ontmoetten,

ze door diezelfde sulligheid zich vertederd had gevoeld. Het had iets van moedergevoelens in haar losgemaakt. Niet alleen moedergevoelens, denkt ze nu grimmig. Ook gevoelens waarvan ze nooit had vermoed dat ze die had.

Bij het meeting point staat een slanke vrouw van middelbare leeftijd met grijs opgestoken haar. Ze heeft een eenvoudige witte jurk aan en haar gebruinde voeten staan op eenvoudige teenslippers. Een rieten mand staat tegen haar benen aangeleund.

Net als ze tegen Thijs wil zeggen dat ze Dione ziet staan, laat hij zijn koffer vallen. Het ding barst open: witte sokken en een stapeltje onderbroeken vallen op de grijsblauwe vloer van de aankomsthal. Gegeneerd wendt ze haar blik af van haar man die op zijn knieën zijn spullen bij elkaar graait. Waarom ben ik niet met mijn vriendin Jasmijn de bloemetjes gaan buiten zetten op een Caribisch eiland? vraagt ze zichzelf af. Wat doe ik mezelf aan om met hem de komende week opgescheept te zitten? Alsof onze relatie te redden valt. Als ze niet die verdomde hypotheek samen hadden gehad, had ze al veel langer geleden haar koffers gepakt. De glimlach die ze op haar gezicht voor Dione tovert, doet pijn aan haar kaken.

'Hai, ik ben Ingeborg,' hoort ze zichzelf vrolijk zeggen.

'En jij moet Thijs zijn,' groet Dione haar man met heldere stem.

Ze hoopt dat Dione hem net zo'n sukkel zal vinden als zij. Dat ze eindelijk in het gelijk zal worden gesteld en dat ze met een schoon

geweten bij hem weg kan gaan. Waarom ze hiervoor de goedkeuring nodig heeft van een tot nu toe onbekende vrouw, is haar een raadsel.

‘Mooi boek heb je geschreven.’

Ze knikt vriendelijk naar Dione.

Als ze de dankbare glimlach om de mondhoeken van Dione ziet verschijnen, denkt ze; één-nul.

‘Dank je wel!’ antwoordt Dione. ‘Wat leuk dat je het gelezen hebt!’

‘Je boek is hartstikke populair in Nederland. Ik heb het gelezen voor mijn boekenclub.’

Thijs staat achter haar met een bedremmeld gezicht zijn koffer vast te houden. Hij bewondert haar om haar *small talk*. Ingeborg had vaak verzucht dat ze zou willen dat hij ook wat socialer en opener zou zijn.

‘Hoeveel stellen verwacht je nog?’ hoort ze zichzelf tot haar afgrijzen vragen.

‘Er komen nog twee andere echtparen,’ antwoordt Dione.

Ingeborg knikt en probeert neutraal te kijken. In hoeverre is haar vermogen tot *small talk* niet gewoon hypocrisie, vraagt ze zich voor het eerst in haar leven af.

‘Zie je er tegen op?’ vraagt Dione zacht.

Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt Ingeborg haar aan. Kan deze vrouw gedachten lezen? In de rilling die over haar rug loopt, voelt ze zich weer dat kleine meisje van vroeger. Haar moeders scherpe, niets ontziende blik boorde zich meedogenloos door haar meisjes lichaam en zag de gestolen snoepjes uit de snoepwinkel van meneer Duif keurig op een rijtje door haar slokdarm heen zakken. De draai om de oren loog

er niet om. Daarna volgde altijd dezelfde straf; zonder eten naar bed.

'Er zit al genoeg in die dikke buik van je,' voegde haar moeder er dan boos aan toe.

'Hallo, wij zijn Willem en Eileen,' zegt de onopvallende vrouw die ineens naast haar staat. Ingeborg kreunt. Mijn god, wat een verschrikkelijke mensen. Wat een afschuwelijk idee om hier aan hun relatie te werken. Bijna wil ze de hand van Thijs pakken, maar nog net op tijd realiseert ze zich dat hij juist het probleem is waarom ze hier zijn.

Na hun laatste ruzie was ze huilend naar haar moeder vertrokken. Ze zag de volgende dag pas dat ze hem daadwerkelijk een blauw oog had geslagen. Waar de ruzie over gegaan was, wist ze niet meer, maar wel dat ze zo woedend was geworden over zijn stilzwijgen en die *droopy* blik in zijn ogen, dat ze explodeerde. En exploderen deed ze wel vaker de laatste tijd. Eigenlijk was ze de hele dag door boos, klaar met alles. Er moest wat veranderen, dat was duidelijk.

'Hallo allemaal, ik ben Koen!' roept een grote man naast haar enthousiast.

Blijkbaar hoorde ook hij bij dit clubje triestigheid. Nadat alle handen geschud zijn, zet de groep zich in beweging. Ze lopen door de drukke aankomsthal naar de uitgang. Als de glazen deuren zich automatisch openen, wordt Ingeborg aangenaam verrast door de buitenwarmte. Ze ruikt de zon doorstoofde palmbladeren en kleurige planten die bijna baldadig staan te bloeien tegenover de ingang op een smalle strook grond, ingeklemd tussen slordig

geparkeerde auto's. Een oud vakantiegevoel komt in haar naar boven en bijna is ze blij dat ze in Spanje is.

'Deze kant op!' hoort ze Dione zeggen.

Als makke schapen lopen ze twee aan twee achter haar aan. Het ontbreekt nog aan een omhooggestoken paraplu, denkt ze schamper. Ze is geïrriteerd. Ze heeft een uitgesproken hekel aan groepen, maar realiseert zich dat ze wederom in een groep beland is. Thijs loopt stil naast haar. Van zijn gezicht is geen enkele emotie af te lezen. Natuurlijk vindt hij ook dit prima, denkt Ingeborg.

Vroeger zou ze hem aangestoten hebben, in de hoop zich samen te kunnen ergeren aan de situatie, maar na zoveel jaar weet ze dat ze hierin nooit verbondenheid zal voelen. Thijs ergert zich niet, nooit. Haar man is totaal verschillend van haar. Inmiddels is ze de verbazing voorbij en rest alleen nog onbegrip en irritatie.

Dione loopt naar een wit busje. De chauffeur hangt uit het raam en geeft haar een hand. De rook van zijn sigaret kringelt omhoog, waardoor hij zijn ogen dichtgeknepen houdt. In rap Spaans wisselen ze woorden uit die voor Ingeborg, na haar eenjarige LOI cursus Spaans, onverstaanbaar zijn. De man lacht en laat ongegeneerd zijn tanden zien waarvan er een handjevol ontbreken.

'Kom verder,' nodigt Dione hen uit, terwijl ze de deur van het busje openschuift.

Ingeborg gaat achterin aan het raam zitten, haar blik strak op het asfalt gericht. Thijs ploft naast

haar neer. Hij ruikt naar zweet. Ingeborg schuift een paar centimeter dichtër naar het raam toe en bijt zich op haar lip om niets te zeggen.

‘Pepermuntje?’ vraagt Thijs, terwijl hij met zijn nagel met zwarte rand het snoepje omhoog duwt uit het rolletje.

Zonder haar ogen van het asfalt af te halen, schudt ze haar hoofd. Thijs en pepermunt zijn één, al zolang ze hem kent. Op hun eerste afspraak zal ze nooit vergeten hoe ze samen een kop koffie dronken en Thijs op een bijna vrouwelijke manier het rolletje uit zijn binnenzak viste en haar er eentje aanbood. Beter pepermunt dan een sigaret, had ze toen gedacht. Wat was ze naïef geweest, dacht ze later verwijtend. Ze had met die geste zijn hele karakter kunnen analyseren, maar dat wist ze toen nog niet.

Het busje start de motor en rijdt weg van het vliegveld. Het duurt niet lang of Dione pakt de microfoon.

‘Goedemorgen, lieve allemaal. Welkom in Spanje en welkom op deze bijzondere reis! We zullen over een uur of drie aankomen op de locatie waar we de komende week zullen verblijven. Jullie krijgen straks allemaal een huisje toegewezen die verspreid liggen over het landgoed. Als we aankomen zullen we eerst kennis met elkaar maken en wat eten en drinken om later vandaag met het programma te beginnen.’

Iets in Ingeborg kreunt; kennismaking, maar natuurlijk. Ze zullen een sticker op hun borst moeten plakken met daarop hun naam. In de

kring waarin ze zitten, zal ze zichzelf moeten introduceren. Ze zal haar motivatie moeten toelichten waarom ze met deze reis meedoet. Ik sla mijn man regelmatig een blauw oog, zal ze moeten vertellen. Bijna schiet ze in de lach. Wat zal Thijs tijdens dit kennismakingsrondje inbrengen? Ongetwijfeld dat hij er zin in heeft en dat hij blij is met het huisje. Bovendien zag hij net nog op zijn Iphone dat het de hele week schitterend weer zal zijn. Iedereen zal verheugd naar hem knikken en hem direct in zijn hart sluiten.

Maar dat is heel wat anders dan met hem samen te moeten leven. Het is een bij voorbaat verloren strijd, weet ze. Zo ging het altijd. Al haar vriendinnen liepen met hem weg en hadden werkelijk geen benul van haar probleem met hem. Laatst vroeg een oude schoolvriendin, die net gescheiden was, langs haar neus weg of Thijs niet nog een broer had. Door de klap waarmee Ingeborg haar glas wijn op tafel had gezet, was een groot deel van de inhoud over de rand heen gegutst. In de chaos die daardoor ontstond, kon ze zich, haastend naar zout en een theedoek, herstellen. In de hoop af te zijn van deze belachelijke vraag, wist haar schoolvriendin de vraag, echter, nadat Ingeborg haar glas had volgeschonken, doodleuk opnieuw te stellen. Het landschap raast aan haar voorbij. De rode aarde ligt droog en kaal langs de weg die als een glimmend lint door het berglandschap kronkelt. Met de grote cactussen, die tegen de rotsen aan groeien, heeft het landschap iets weg van Mexico, denkt ze verbaasd. Snel probeert ze

haar gedachten van die verwarrende vakantie af te halen, maar het is al te laat.

Ook hij had haar leuk gevonden, dat was duidelijk. In gedachten ziet ze hem weer staan; voor in de bus met de microfoon losjes in zijn hand. Zijn blonde, verwarde haar hing in lange lokken langs zijn gebruide gezicht. Zijn helderblauwe ogen waren omringd door lachrimpels. Natuurlijk was hij dik in de vijftig geweest, dat had ze ook wel gezien. Zijn haar was ongetwijfeld geverfd. Bovendien was hij tegen iedere vrouw in de groep net iets te galant. En toch was het háár hand die hij bij het uitstappen iets langer had vastgehouden. Hij had haar een knipoog gegeven en iets in haar oor gefluisterd, wat ze helaas niet had verstaan. Maar intiem was het wel geweest, heel intiem. Ze had tien dagen lang op een wolk geleefd. Ze probeerde tijdens iedere maaltijd zo dicht mogelijk bij hem in de buurt te zitten. Dat viel echter niet mee, omdat er snel gehandeld moest worden en dat was nu net het grote probleem met Thijs. Altijd als ze op het punt stonden uit de bus te stappen, moest hij nog zijn veters strikken of zijn zonnebril zoeken. Omdat zij in de bus bij het raampje wilde zitten, blokkeerde hij dan letterlijk de weg. Het was haar in die tien dagen slechts één keer gelukt om aan de tafel van haar geliefde reisleader te zitten.

‘Gaat het?’ vraagt Thijs haar.

‘Hoezo?’ vraagt ze snibbiger dan de bedoeling is.

‘Je zit zo te zuchten,’ antwoordt hij.

‘Ik zucht mijn hele leven al en daar heb je nog nooit wat van gezegd.’

‘Sorry, ik merk het nu pas op,’ mompelt hij, terwijl hij zijn telefoon uit de binnenzak van zijn jasje vist.

‘Sorry, wat heb ik nou aan sorry,’ bijt ze hem op fluisterton toe, zich bewust van de aanwezige oren in de bus: ‘Alles in jouw leven bedek je onder een sorry. Dat vind ik toch zó gemakkelijk, zó laks. Neem eens ergens verantwoordelijkheid voor!’

‘Verantwoordelijkheid?’ vraagt hij, onderwijl naar zijn telefoon kijkend.

‘Ja, verantwoordelijkheid,’ herhaalt ze kattig.

Het busje stopt bij een rood stoplicht. Ingeborg staart naar het kleine eethuisje dat langs de kant van de weg staat. In de aangrenzende tuin staat een palmboom waaronder een grote familie luidruchtig zit te eten en drinken. Ze ziet een man bij een tafel staan met een gitaar op zijn knie. Ondertussen uit volle borst meezingend, jakkert hij Spaanse akkoorden over de snaren van het instrument. Een vrouw die een rode doek over haar zwarte haren gebonden heeft, klapt enthousiast op de maat van de muziek mee.

Twee kleine meisjes in Spaanse flamencojurkjes doen een komische poging tot een dans.

Ze voelt jaloezie naar boven komen. Zo kan het leven ook zijn. Waarom lijkt het hare in geen enkel opzicht op deze vrolijke bende? Misschien had ze in plaats van de cursus Spaans toch die online cursus gitaarspelen moeten volgen.

‘Je hebt helemaal gelijk, schat,’ hoort ze Thijs naast zich mompelen.

Plotseling slaat het busje linksaf. De helling die genomen wordt, is stijl en even is Ingeborg bang

dat ze het niet zullen redden. Ze houdt haar adem in en kijkt strak naar de weg, waar het asfalt veranderd is in een grintweg met diepe kuilen. Aan weerszijden van de weg bevindt zich een ondoordringbaar struikgewas. De temperatuur in het busje stijgt. Ingeborgs blouse plakt aan haar rug. Plotseling overvalt haar een grote vermoeidheid. Eigenlijk heeft ze alleen maar zin om heel lang en diep te slapen. De cursus gitaarspelen verdwijnt naar de achtergrond en net als ze wat wil zeggen van het gepiep van het spelletje dat Thijs op zijn telefoon doet, valt ze in een diepe slaap.

THIJS

Teleurgesteld steekt Thijs het rolletje pepermunt in zijn binnenzak. Waarom ze nu ineens zo onaardig doet, is hem een raadsel. Hij kijkt naar haar profiel. Een dikke denkrimpel ligt op haar voorhoofd, de lippen hangen boos naar beneden. In zijn hoofd zoekt hij naar een humoristische of luchtige opmerking, maar de reis heeft ook hem uitgeput. Vermoeid legt hij zijn hoofd tegen de stoelleuning. In de achttien jaar dat ze nu samen zijn, begrijpt hij steeds minder van haar. Hoewel hij zich voorheen altijd heeft ingespannen om grip op haar nukken en grillen te krijgen, merkt hij dat hij de laatste jaren daar steeds minder energie voor op kan brengen.

Het is warm in de bus. Thijs sluit zijn ogen en langzaam verdwijnt het gebabbel van zijn medereizigers naar de achtergrond.

Niet veel later wordt hij met een schok wakker. Het duurt even voordat hij doorheeft waar hij is. In zijn droom zat hij op kantoor. De kleine ruimte lag vol met stapels dossiers. Wanhopig zocht hij naar ruimte om te kunnen werken, maar er bleef steeds minder bewegingsruimte over. Als lianen groeiden de dossiers om hem heen en grepen zich vast aan zijn revers. Toen hij in paniek wilde uitroepen dat hij stikte, schrok hij wakker. Het zweet druipt langs zijn slapen. Hij wil zijn droom met Ingeborg delen, maar ziet dat ze strak naar het asfalt zit te staren.

Hij pakt zijn telefoon, tikt het bekende spelletje aan en begint gejaagd te spelen. Langzaam

daalt zijn hartslag en wordt zijn ademhaling rustiger. Gelukkig dat hij niets tegen haar heeft gezegd. Ze zou hem hebben uitgelachen. Ze vindt zijn werk toch al zo suf. Hoe kun je daar nu een nachtmerrie van krijgen, zou ze hem vol spot gevraagd hebben. Hij zou met een rode kleur op zijn wangen gestotterd hebben dat het de laatste tijd druk was geweest.

Ze was ooit één keer op kantoor geweest. Vergeleken met het kantoor waar zij werkte, was het weinig hip. Toch had haar neerbuigende toon hem pijn gedaan. Hoe hij het volhield op die papieren vuilnisbelt, had ze verzucht. Op zich had ze een punt. Hij vroeg zich soms ook af wat hij daar deed, maar ach; hij verdiende er een leuk centje en hij had lol met zijn collega Bert. Samen maakten ze er het beste van. De aanval van Ingeborg op zijn werk vatte hij persoonlijk op. Hij was natuurlijk niet zijn werk, maar hij was er zo vaak, dat het toch een soort verlengstuk van hem was geworden.

‘Dag lieve mensen,’ klinkt het plotseling vrolijk door de microfoon. ‘Ik heet jullie allen van harte welkom in Casa de los Sueños.’

Thijs glimlacht naar haar. Hij vindt haar een sympathieke vrouw, beetje mager misschien, maar aardig.

‘Ik stel voor dat we, voordat we naar de huisjes gaan, eerst met elkaar kennismaken onder het genot van een kopje koffie en een Spaanse lekkernij.’

Bij het woord ‘lekkernij’ kijkt Thijs verheugd op. Op slag houdt hij van Dione of hoe ze ook heten mag. Ingeborg zit al jaren aan zijn kop te zeuren

dat hij te dik is. Veel lekkers krijgt hij dan ook niet van haar. Gelukkig kan hij dat ruimschoots compenseren in de kantine op zijn werk waar alles te koop is waar Ingeborg rillingen van krijgt. De vrijdag voor de vakantie had hij zich extra tegoed gedaan aan snacks en zoetigheden omdat hij bang was dat hij de komende week op rantsoen zou staan.

Schommelend rijdt het busje een smal grindpad op en komt aan het einde van de weg tot stilstand. Naast hem wordt Ingeborg met een kreun wakker: 'Zijn we er nu al?'

'Ja, fijn hè,' antwoordt hij blij. 'Lekker geslapen?' 'Wat je lekker noemt,' mompelt ze, terwijl ze zich in de stoel omhoogtrekt.

Om het plafond van de bus niet te raken, loopt hij met een gebukt hoofd achter de andere echtparen aan. Hitte slaat hem om de oren als hij de bus uitstapt. Hij sluit zijn ogen. De scherpte van het licht is overweldigend. Hij haalt zijn zonnebril uit zijn borstzakje en laat vervolgens zijn blik over het landgoed gaan. Vier kleine witgepleisterde huisjes liggen als dobbelstenen geschud op een heuvel, omringd door bomen, struiken en bloemen. Op meerdere plekken zijn terrasjes gemaakt; een tafeltje met een, twee of drie stoeltjes, beschut door een rozenstruik of in de schaduw van een appelboom. In het midden van de heuvel ligt een strakblauw zwembad met daaromheen blauw wit gestreepte ligstoelen. Het water fonkelt in de zon. Behalve het geklingel van de geiten die even verderop staan te grazen, is er niets anders te horen dan het knerpende geluid van

krekel.

Thijs loopt achter de groep aan naar een uit de kluiten gewassen oude olijfbom waar een vrolijk gedekte tafel op hen staat te wachten. Dione trekt de folie van de schaaltes af met daarin zoete koekjes, cake en chocola. Verheugd neemt hij plaats en knikt enthousiast als Dione zijn kopje volschenkt met koffie. Hij negeert Ingeborgs blik als hij een stuk cake van Eileen aanneemt.

‘Mooi is het hier, hè?’ zegt hij, terwijl hij dankbaar zijn tanden in de zachte cake zet. Eileen glimlacht en knikt: ‘Ik ben blij dat we er zijn.’

‘Vond je het een lange reis?’

Ze kijkt hem peinzend aan. Vervolgens antwoordt ze langzaam: ‘Ik vind reizen iets verschrikkelijks.’

Thijs kijkt haar geschrokken aan. Hij zoekt naar opbeurende woorden, maar zijn mond vol cake voorkomt een antwoord. Eileen roert aandachtig in haar kopje en lijkt ook geen enkel antwoord van hem te verwachten. Snel kijkt hij naar Ingeborg, maar die staart met een vermoeide blik naar een plek verder dan hier. Ook zij heeft aandacht nodig, ziet hij.

‘Mag ik even?’ vraagt Dione. ‘Ik heet jullie van harte welkom in *Casa de los Sueños*. Ik wil jullie feliciteren met jullie dappere keuze om de komende week aan jullie relatie te werken. De ervaring leert dat deze week intens, heftig en mooi kan zijn. Het zal in ieder geval een week worden die jullie nooit meer zullen vergeten.’ ‘Ook dat nog,’ mompelt Ingeborg naast hem.